

μπορείς να αντιστοιχίσεις emoticons στο ρόλο των σημείων στίξης;

τα σημεία στίξης και ο ρόλος τους	emoticons
Τελεία (.) Σταμάτημα ή κατέβασμα της φωνής. Στο τέλος μιας φράσης που έχει ακέραιο νόημα. Δείχνει ότι πρέπει να σταματήσει λίγο η φωνή. Συντομογραφία. Σε μεγάλους αριθμούς. Στην ώρα.	
Επάνω τελεία (·) Μικρότερο σταμάτημα παρά με τελεία και μεγαλύτερο παρά με κόμμα. Χωρίζει ομάδες προτάσεων μέσα σε μια περίοδο. Χωρίζει δυο μέρη μιας φράσης, ιδίως όταν το δεύτερο επεξηγεί το πρώτο ή έρχεται σε αντίθεση.	
Κόμμα (,) Το πιο συχνό σημείο στίξης. Δείχνει πολύ μικρό σταμάτημα της φωνής. Χωρίζει: λέξεις ασύνδετες, την κλητική, προτάσεις όμοιες ασύνδετες. Δευτερεύουσες προτάσεις από τις κύριες, δε χωρίζεται με κόμμα η ειδική, η πλάγια ερωτηματική και η διστακτική πρόταση.	
Ερωτηματικό (;) Στο τέλος μιας ερωτηματικής φράσης. Σε παρένθεση για να δηλώσει αμφιβολία. Ύστερα από ερωτηματικό αρχίζουμε με τελεία. Συνεχίζουμε με μικρό γράμμα, όταν η φράση συνεχίζεται.	
Θαυμαστικό (!) Ύστερα από επιφωνήματα και ύστερα από κάθε φράση που εκφράζει θαυμασμό, χαρά, ελπίδα, πόνο, προσταγή κτλ. Ύστερα από θαυμαστικό αρχίζουμε με τελεία. Συνεχίζουμε με μικρό γράμμα, όταν η φράση συνεχίζεται. Το θαυμαστικό ως σημείο στίξης είναι απλό και δεν πολλαπλασιάζεται σε καμιά περίπτωση. Όταν θέλουμε να δηλώσουμε θετικό θαυμασμό ή αρνητική έκπληξη για τα λεγόμενα ή τα γραφόμενα ενός άλλου προσώπου, συνοδεύουμε την οικεία λέξη ή φράση με θαυμαστικό, το οποίο τότε κλείνεται σε παρένθεση.	
Διπλή τελεία (:) Μπροστά από λόγια που αναφέρονται κατά λέξη και κλείνονται σε εισαγωγικά. Όταν κάνουμε απαρίθμηση ή δίνουμε μια εξήγηση ή το αποτέλεσμα.	
Παρένθεση (()) Κλείνουμε μια λέξη ή φράση που εξηγεί ή συμπληρώνει τα λεγόμενα, τα οποία θα μπορούσαν και να παραλειφθούν δίχως να παραβλάπτεται το συνολικό νόημα της περιόδου.	
Αποσιωπητικά (...) Δείχνουμε πως η φράση έμεινε ατέλειωτη, γιατί δε θέλουμε να την αποτελειώσουμε ή γιατί είμαστε συγκινημένοι. Για να δηλωθεί οποιαδήποτε παράλειψη λόγου. Σε περίπτωση μεγάλου παραθέματος γραπτού λόγου οι παραλείψεις δηλώνονται με αποσιωπητικά κλεισμένα σε ορθογώνιες αγκύλες [...]. Δεν χρησιμοποιούνται τα αποσιωπητικά στη θέση του θαυμαστικού.	
Ενωτικό (-) Ενώνει δυο λέξεις. Χωρίζει μια λέξη στο τέλος της γραμμής.	
Παύλα (–) Στο διάλογο δείχνει ότι αλλάζει το πρόσωπο που μιλάει. Στο εσωτερικό μιας πρότασης, για να φανεί η απότομη διακοπή μιας φράσης, και η απροσδόκητη ή και συντακτικώς ανακόλουθη συνέχεια της. Ύστερα από τελεία, για να καταδειχθεί με έμφαση, όπου χρειάζεται, το οριστικό τέλος ενός κειμένου, από εδώ βγήκε και η φράση: τελεία και παύλα.	
Διπλή παύλα (– –) Κλείνει μέσα της φράση ή μέρος της όπως γίνεται και με την παρένθεση, αλλά χρησιμοποιείται όταν θέλουμε να δηλώσουμε ότι μια ενδιάμεση, παρενθετικού νοήματος, πρόταση πρέπει να διαβαστεί σε χαμηλότερο τόνο.	
Εισαγωγικά (« ») Λόγια ενός άλλου όπως ακριβώς τα είπε. Σε περίπτωση που χρειάζονται εισαγωγικά εντός εισαγωγικών, χρησιμοποιούμε ευθύγραμμο εισαγωγικά και όχι γωνιώδη: «...». Περιέχονται σε εισαγωγικά λέξεις, οι οποίες δηλώνουν όρο ή επωνυμία στο εσωτερικό μιας πρότασης.	

Holton, D. Mackridge, P. Φιλίππικη-Warburton, Eur. 1998. *Γραμματική της ελληνικής γλώσσας*. Αθήνα: Πατάκης
 Τριανταφυλλίδης, Μ., κ.ά., 1996. *Νεοελληνική Γραμματική της δημοτικής*, ανάπτυξη της έκδοσης του ΟΕΣΒ (1941) με διορθώσεις.
 Θεσσαλονίκη: Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών [Ίδρυμα Μ. Τριανταφυλλίδη]
 Δ. Ν. Μαρωνίτης, Το Εγκόλπιο της ορθής γραφής, Ταχυδρόμος 1998.